

Europa, die thans met haar in beroemdheid kan wed-ijveren? De weg, het eerst door WYNDHAM en POCOCKE betreden, wordt nu van jaar tot jaar, en gedurig bij toeneming, door honderden en duizenden bewandeld. Chamounix is een oord van pelgrimaadje, waarheen onophoudelijk allerlei reizigers uit allerlei oorden als ter bedevaart gaan. Wie Chamounix bezoekt, vindt er de vele hôtels vervuld van menschen uit de meest verschillende landen: gij ziet er de meest verscheiden physionomiën: uw oor wordt getroffen door een bonte mengeling van spraken en talen: gij bevindt u als in een brandpunt van vereeniging, waar de bewoners van de Oude en Nieuwe Wereld, Spaansche Dons en Amerikaansche Yankees, Russische bojaren en Italiaansche *condottieri*, Duitsche hooggeleerden en Engelsche aristocraten elkander vriendschappelijk ontmoeten. Chamounix, de antipode van Venetië, heeft toch iets dat u aan haar Sint-Markusplaats doet denken: het is een terrein, waarboven de vlaggen aller natiën wapperen!

Maar wat mag het nu zijn, dat aldus de menschen van alle oorden der wereld hier heen lokt? Wat is de magneet, die ze allen aantrekt?

Die magneet is — de Montblanc, de Witte Berg, de Berg der Bergen, de koning der Bergwereld van geheel ons werelddeel. Die koning vertoont zich aldaar in al zijne grootheid en heerlijkheid. En het is om het aangezicht van dien koning te zien, het is om hem als het hof te maken, dat men derwaarts gaat. Waarlijk, er is in die algemeenen aandrift om herwaarts te komen, iets grootsch, iets verhevens. Het is een teeken, dat, hoe sterk de honger naar goud, de dorst naar vermaak, de zucht naar heer-